

2. Az uniós jogot akként kell értelmezni, hogy a 2006/112 irányelv 167. cikkével és 168. cikkének a) pontjával, valamint az adósemlegesség, a jogbiztonság és az egyenlő bánásmód elvével nem ellentétes az, ha valós, adóköteles ügylet hiánya miatt a számla címzettjével szemben megtagadják az előzetesen felszámított hozzáadottérték-adó levonásához való jogot, noha az e számla kibocsátójának címzett adóellenőrzési határozatban nem helyesbítették az utóbbi által bevallott hozzáadottérték-adót. Ha azonban azt állítják, hogy ez az ügylet az e számlakibocsátó által vagy a levonási jog alátámasztására hivatkozott ügyletet megelőzően elkövetett nem valósult meg, bizonyítani kell — objektív körülmények alapján, és anélkül, hogy a számla címzettjét olyan ellenőrzésre köteleznék, amely nem is a feladata —, hogy e címzett tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy az említett ügylet hozzáadottértékadócsalás részét képezi, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

(¹) HL C 80., 2012.3.17.

A Krajský súd v Prešove (Szlovákia) által 2012. november 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA kontra Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

(C-496/12. sz. ügy)

(2013/C 86/10)

Az eljárás nyelve: szlovák

A kérdést előterjesztő bíróság

Krajský súd v Prešove

Az alapeljárás felei

Felperes: Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA

Alperes: Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió irányelvei, köztük a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (¹), valamint a hibás termékekért való felelősségre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1985. július 25-i 85/374/EKG tanácsi irányelv (²), továbbá a fogyasztóvédelemmel kapcsolatos más irányelvek rendelkezéseit, hogy a fogyasztóknak biztosított védelem megilleti a jogi személyeket is abban az esetben, ha az ezen irányelvek hatálya alá tartozó szerződések keretében gazdasági vagy szakmai tevékenységük körén kívül eső célból járnak el?
2. Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió irányelvei, köztük a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv, valamint a hibás termékekért való felelősségre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló,

1985. július 25-i 85/374/EKG tanácsi irányelv rendelkezéseit, hogy azokkal ellentétes az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti jogi rendelkezés, amely az átadott termék hibájának megállapítása esetén a visszatérítés igénylésére irányuló jogot — azaz a jogalap nélkül fizetett összeg visszakövetelésére irányuló eljárás megindítását — a hibás vizórának a kérelem benyújtását megelőző utolsó leolvasását követő időszakra korlátozza?

(¹) HL L 171.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 223. o.

(²) HL L 210., 29. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 257. o.;

A Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Olaszország) által 2012. december 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Loredana Napoli kontra Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

(C-595/12. sz. ügy)

(2013/C 86/11)

Az eljárás nyelve: olasz

A kérdést előterjesztő bíróság

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Az alapeljárás felei

Felperes: Loredana Napoli

Alperes: Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. a 2006/54/EK irányelv (¹) 15. cikkét (visszatérés szülési szabadságról) alkalmazni kell-e a munkaviszonyhoz kapcsolódó szakmai képzésen való részvételre is, és úgy kell-e értelmezni, hogy a szülési szabadság leteltét követően a női munkavállaló jogosult a már folyamatban lévő képzésen újra részt venni, avagy lehet úgy értelmezni, hogy a női munkavállaló részt vehet a következő képzésen, még ha bizonytalan is mikor;
2. a 2006/54/EK irányelv 2. cikke (2) bekezdésének c) pontját, amely megkülönböztetésnek tekinti egy nő kevésbé kedvező bánásmódban részesítését a szülési szabadsággal kapcsolatban, úgy kell-e értelmezni, hogy a női munkavállaló részére teljes körű és a különböző érdekek miatt nem csökkenthető védelmet kell biztosítani valamennyi döntő jellegű különbségtétellel szemben (a Bíróság 136/95. sz. Thibault-ügyben 1998. április 30-án hozott ítélete), amellyel ellentétes az a

nemzeti szabályozás, amely a szakmai képzésről történő elbocsátással és a következő képzésre való beiratkozás egyidejű lehetővé tételével azt a célt kívánja elérni, hogy biztosított legyen a megfelelő képzettség, de megfosztja a női munkavállalót annak az esélyétől, hogy a vonatkozó juttatás felvételével a felvételi versenyvizsgán és a képzésen részt vevő többi férfi munkatársával együtt egy korábbi időpontban kerülhessen az új pozícióba;

3. a 2006/54/EK irányelv 14. cikkének (2) bekezdését, amely szerint a szakmai tevékenység döntő szakmai követelményét jelentő jellemzőkön alapuló, bánásmódban megnyilvánuló különbség nem jelent megkülönböztetést, úgy kell-e értelmezni, hogy a tagállam késleltetheti a munkavállalást azon női munkavállaló kárára, aki a szülési szabadság miatt nem tudta elvégezni a teljes szakmai képzést;
4. a [harmadik] esetben még ha elméletileg a 14. cikk (2) bekezdése alkalmazható is az itt leírt esetre, az arányosság általános elvével együtt úgy kell-e értelmezni e rendelkezést, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely ahelyett, hogy biztosítaná olyan párhuzamos kiegészítő képzés felállítását, amely lehetővé tenné a képzési hiányosság pótlását, és ezáltal a munkavállaló anyai jogait és a közérdeket összegegyeztetné még az e megoldásból eredő szervezési és pénzügyi terhek mellett is, a szülési szabadság miatt távollévő női munkavállaló képzésről való elbocsátását írja elő;
5. a 2006/54/EK irányelv, amennyiben azt úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes a már hivatkozott nemzeti szabályozás, e tekintetben a nemzeti bíróság által közvetlenül alkalmazandó *self-executing* normának minősül-e.

(¹) A férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 204., 23. o.).

A Törvényszék (negyedik tanács) T-366/11. sz., Bial-Portela & Ca, SA kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) ügyben 2012. október 9-én hozott ítélete ellen az Isdin, SA által 2012. december 19-én benyújtott fellebbezés

(C-597/12. P. sz. ügy)

(2013/C 86/12)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Isdin, SA (képviselők: H. L. Mosback, G. Marín Raigal, P. López Ronda, G. Macias Bonilla ügyvédek)

A többi fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM), Bial-Portela & Ca, SA

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
- hagyja helyben az OHIM első fellebbezési tanácsának a felszólalást teljes egészében elutasító 2011. április 6-i határozatát;
- a Bial-Portela & Ca, SA-t kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat, mivel a megtámadott ítélet 34. pontjában azt állapította meg, hogy „a fellebbezési tanács tévedett annak megállapításakor, hogy nincs hangzásbeli hasonlóság a megjelölések között”. A fellebbezési tanács szerinte viszont — a Törvényszék által állítottakkal ellentétben — nem tévedett annak megállapításakor, hogy a megjelölések között nincs hangzásbeli hasonlóság, sőt, helyesen vizsgálta a megjelölések közötti hangzásbeli hasonlóságot, és vonta le azt a következtetést, hogy a megjelölések közötti hangzásbeli hasonlóságok ellenére a megjelölések hangzása összességében véve eltérő. A fellebbező jogi képviselői szerint a fellebbezési tanács fenti következtetését, amelyet a Törvényszék elferdített, helyben kell hagyni.

Ezenfelül a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket, mivel a megtámadott ítélet 40. pontjában azt állította, hogy „a 3. osztályba tartozó árukat és az 5. osztályba tartozó árukat (...) nagy részét általában szupermarketekben kiállítva értékesítik, és így a vásárlók azokat a csomagolás szemügyre vételét követően választják ki”. E ténybeli megállapítást nem támasztotta alá semmilyen bizonyíték, és ennél fogva az elferdítette azokat a tényeket, amelyekre a határozatnak alapulnia kellett volna. Ezenkívül, erre a tényre a felek egyike sem hivatkozott, és így azt csak akkor lehetett volna figyelembe venni, ha az közismert tény lett volna (és az e tény valószínűségének hiányát alátámasztó érvekre való tekintettel ezt ilyennek tekinteni már önmagában véve is a tények elferdítésének minősül). Ennél fogva ezt a tényt nem lehet kiindulási alapként használni az összetéveszthetőség fennállásának megállapításához.

A fellebbező ezenfelül azt állítja, hogy megsértették a közösségi védjegyrendelet (¹) 76. cikkének (1) bekezdésében (korábban a 40/94 rendelet (²) 74. cikkének (1) bekezdésében) foglalt *audi alteram partem* elvét, továbbá a Törvényszék tévesen alkalmazta a közösségi védjegyrendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontját és a vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, ezáltal megsértve az uniós jogot. A Törvényszék nem végezte el a szóban forgó védjegyeknek a jelen ügy körülményei szempontjából releváns valamennyi tényezőt figyelembe vevő, átfogó értékelését.

(¹) A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78, 1. o.)

(²) A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o. ; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.)